

tror, at det vilde være meget farligt at indromme for Enhver, der passerede en Vej, at løse tværede Kreaturer, som han mødte paa Veien. Hele Kreaturdrifter, som man møder paa Veien, ere nemlig meget mindre generende, idet man sædvanlig med Sindighed kan arbejde sig igjennem dem med Heste og Vogn, end saadant et enkelt Dyr, der slæber et løst Toir efter sig, og som slaar Menneffer og Heste om Hoved og Ben med det. Udvalget maa altsaa bestemt fraråde, at man skal kunne løse de tværede Kreaturer, og, hvis jeg ikke var aandsfraværende før et Dieblif, saa tror jeg ogsaa, at den høitærede Minister udtalte sig imod det nævnte Forslag. (Sudenrigsministeren: Jeg holder ikke af det!). Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 10, 11 og 12 stiller Udvalget sig, hvis jeg ikke har misforstaaet den høitærede Minister, ligesom han. Udsættelsen af Ordet „Skadeserstatning“ i Vædringsforslaget under Nr. 28 anser Udvalget for en Forbedring, idet den, hvis Dyr tilfældigvis er kommet ind paa Veien, dog ikke bør slippe for Skadeserstatning. Men iøvrigt er Udvalgets Stilling saaledes, som det før meget korrekt blev betegnet af det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Nasmussen), nemlig at det har overvundet de Betænklichkeiten, som flere af det oprindelig havde ved at gaa ind paa Forslaget under Nr. 28, men at dette paa den anden Side dog heller ikke maa udvides det Allerringeste, og navnlig da ikke saaledes, at den Fordring opgives, at Dyrene skulle være under behørig Bevogtning, ligesaa lidt som Udvalget kan tiltræde Underændringsforslaget under Nr. 12. Med Hensyn til Underændringsforslaget under Nr. 13, tror jeg allerede tidligere at have bemærket, at Udvalget gaar ind paa den Ufskuelse, der har ledet til, at det blev stillet.

Jeg kan dernæst ikke undlade et Dieblif at vende tilbage til det ulykkelige Ord „forsættelig“, idet jeg nemlig ikke ser rettere, end at det herved dreier sig om et temmelig vigtigt Spørgsmaal. Det glæder mig, at min ærede Kollega i Udvalget her fraaas overfor (Nasmussen) har været tilfreds med min Udvikling i saa Henseende. Da jeg før havde Ordet, faldt mit Die paa en Paragraph af den al-

mindelige Straffelov, der påseede paa dette Forhold; men der er dog endnu en Paragraph i samme, som det senere er faldet mig ind påseer endnu meget bedre paa samme, nemlig § 294, hvis Begyndelse lyder saaledes: „Den, som forsættelig borttager, ødelægger eller beskadiger offentlige Monumenter eller Ting, som ere bestemte til almindelig Nytte, saasom Træplantninger, Hegn, Lygter til Gaders og Veies Belysning, osv.“ Der staar ligeledes „forsættelig“, og det er dog saa at sige det samme Tilfælde, som der er Tale om, nemlig om Hegn, medens her er Tale om Veie.

Saa meget jeg end kunde ønske ikke at opponere imod det Vædringsforslag under Nr. 23, hvis Tanke er saa smuk, saa kan jeg dog ikke Andet, fordi jeg er vis paa, at det i Udførelsen vilde stille sig ganske anderledes, end dets Forsvarere have tænkt sig. Der er imidlertid allerede sagt saa Meget om det, at jeg kan fritage mig for at gaa nærmere ind derpaa. Jeg skal derfor kun fremhæve, at det indeholder et Brud paa Veifreden, at de deri omhandlede Dyr skulle have Lov til at gaa og græse nede i Grøfterne. Forsaavidt det derhos blev sagt, at det var ikke saa farligt, saa tror jeg dog netop, at Dyr, som saaledes gaa halvt skjulte nede i Grøften, saa at Hestene ikke rigtig kunne se, hvad det er, ere meget farligere for de Veisfarende end selve de Dyr, der gaa løse oppe paa Veien.

Jeg kan ikke undlade at forlænge Debatten endnu et lille Dieblif for at besvare et Par Bemærkninger, som min ærede Gjenbo fra 3die Kreds (Tobiesen) har rettet til mig. — Hans ene Bemærkning angik § 7, men han var med Hensyn til det Punkt aldeles paa Afveie. Jeg sagde før, og jeg veed meget bestemt, at jeg sagde tydeligt, at jeg vilde lade det Spørgsmaal ligge, om den nævnte Paragraph snarest kan misbruges til Chikaneri og deslige Misbrug paa den ene eller paa den anden Maade, eftersom Behandlingsmaaden bliver offentlig eller privat Politisag, idet der kunde diskuteres derom i det Uendelige uden noget Resultat. Derimod fremhævede jeg, at det var aldeles i Strid med almindelige Regler at behandle Forseelsen efter § 7 som en offentlig Politiforseelse. Hvis ikke saa var, saa kunde jeg